

FOSILNÍ SLOUPEK PROFESORA ČÍSAŘE

Rok se s rokem sešel a pan profesor je na Hronově v roli recenzenta Zpravodaje a tvůrce fosílie.

čtěte na straně 2

ANKETA

Stalo se vám někdy, že se vám na jevišti stal úraz, nebo že jste hráli v nějaké psychicky či fyzicky vypjaté situaci?

čtěte na straně 10

PŘEDPOVĚĎ NA SOBOTU

Převážně oblačno. Postupně na většině území přeháňky a místy bouřky. Nejvyšší teploty 24 až 28 st.C

2

Duše je jako „ta blondýna“

Před nedávnem jsem viděla novou hru. Příběhy obyčejného hovadství se to jmenovalo. Stručně to bylo o tom, jak tři pánové medituji na téma, jak v jejich hříšných zkažených tělech, které touží jen po uspokojení tělesných potřeb, se někde hluboko ukrytá v temné smradlavé komůrce krčí malá holčička v bílých krajkových šatičkách a bojí se. Ta ustrašená holčička je jejich nebohá dušička... Tohle představení mě přivedlo k úvahám, co

by asi dělala celá dramatická literatura, kdyby nebylo tématu věčného souboje duše s tělem. Vždyť by vlastně nebylo o čem hrát.

Dle úkazu zvaného synchronicita, jsem na téma hádání se duše s tělem začala narážet i v normálním životě. Potvrzením toho, že jde o téma, které je doslova ve vzduchu, byla i naše předhronovská schůzka redakce, kde si prorazilo cestu jako naše základní letošní motto. A začalo se větvit do nejrůzněj-

ších podtémat i jednotlivostí. Připomíná mi to trochu paradox plastelíny, neboť zatímco materiál lze nejrůzněji formovat, hníst, přetvářet v roztodivné tvary, ale také zmačkat v našedlou kouli, samotná podstata = duše hmoty zůstává neuchopitelná a záhadná. Proto se o duši tak těžko hraje, ale nejlepší divadelní zážitky jsou ty, které se naší duše dotknou.

Zatímco tělesnost bývá barvotisková, kýčovitá, banální či lascivní, duše není kýčovitá ani banální nikdy. Je to, přes svou nehmotnost, náš největší poklad. Je to podobné, jako se mnozí - nejen pánové, ale i dámy - navážejí do blondýn. Můžou je zesměšňovat, dokazovat jejich nedůležitost, ba pitomost, ale nic to nezmění na tom, že v okamžiku, kdy vstoupí přirozeně krásná blondýna, většina pánů zůstane ochromena a dělají ze sebe pitomce, jen aby si jich všimla, zatímco ženy na ni tak nějak podvědomě nevraží. Na podstatě blondýny to nic nemění. Stejně tak, i když zábavní průmysl dělá co může, aby se na duši zapomnělo a nabízí miliony hmotných náhražek, na faktu, že každý z nás (svou křehkou) duši má, to nic nemění. Když vám na ni zabrnká nějaký zážitek, setkání, když ji něco stejně nehmatatelného pohladí, ať je to dotek lásky, přátelství či jen magický okamžik, kdy vám příroda ukáže svou magickou - ať už vlídnou či děsivou - tvář, uloží se vám ten pocit v duši navždy. Bývá nesdělitelný, je jen váš - největší poklad, který vám prostě nikdo nemůže vzít. Jsem si jistá, že pro všechny, kteří někdy pocítili tento dotyk ve spojení s divadlem, zůstane divadlo navždycky osudové. Stále znova v něm ten pocit instinktivně budou hledat. Ať už jako interpreti či diváci.

I když tato litání zcela jasně působí pateticky (neřkuli trapně), je to tak. Ve slabé chvíli to připustí i ti největší racionalisti, frajeři a cynici. Jsem přesvědčena, že tady na Hronově takový okamžik „duše“ zažil každý. I když to na první pohled může vypadat, že sem mnozí opakovaně přijíždějí proto, aby uspokojili nejrůznější potřeby těla (víno, ženy a zpěv), nakonec se vrací kvůli tomu dote-ku duše. Ať se propadnu, jestli to tak není.

Jana Soprouá

Chybí divadelní vzory

Měla jsem oba dva rodiče divadelníky. Máma hrála v Divadle pro děti Ma mládež, takže jsem už jako malé dítě chodila do divadla,“ říká Kateřina Fixová a dodává, že na profesionálních prknech stála už v deseti letech. „Potřebovali nějakou alternaci, tak mě máma přivedla s sebou a já hrála ve Wolkerových pohádkách. Pak nastalo pubertální období, kdy jsem si řekla, že divadlo nikdy v životě dělat nechci. Doma jsem totiž pořád poslouchala, jak je to divadlo nespravedlivé, jak jsou kolegyně blbě, režiséři hovada a dramaturgický plán na prd,“ vysvětluje v počátku našeho rozhovoru.

Když ne divadlo, tak co?

Rozhodla jsem se, že budu vědec a začala jsem tedy studovat matematické gymnázium. Časem jsem ovšem zjistila, že je na škole řada daleko lepších vědců, než jsem já. Uměli z hlavy umocňovat a odmocňovat a já si řekla, že matematika pro mě nebude to pravé ořečové. V tu dobu mě také oslovili z dramaťáku a já začala pracovat i tam. Nakonec jsem se tedy rozhodla, že půjdu do divadla, ale ne jako umělec. Na divadelní fakultě se v té době otevíral obor Organizace a řízení divadel a já se rozhodla pro tento směr.

To se ti ovšem nepovedlo. V současné době působíš jako dramaturgyně a herečka...

No, nepovedlo. Dramaturgyně jsem se stala vlastně náhodou. Do divadla v Mostě jsem nastupovala už jako dramaturgyně, protože mně tehdejší ředitel Jaromír Šnajdr dal nabídku, abych tam v této pozici působila. Přišlo mi to trochu srandovní, protože jsem o tom příliš nevěděla, ale zkusila jsem to a vlastně to dělám dodnes. Hrávat divadlo jsem

začala tím způsobem, že na mě jedna moje kolegyně v Mostě, která o mě věděla všechno, práskla, že umím hrát divadlo. Chyběl totiž někdo, kdo by zaskočil za nemocnou herečku. Tím pádem jsem vlezla do představení a od té doby jsem hrála jednu až dvě inscenace ročně.

Kdybys měla tu šanci se znovu rozhodnout, jestli se živit kulturou a divadlem, rozhodla by ses stejně?

To víš, že bych se zase rozhodla pro divadlo. Nedovedu si představit, že by to bylo jinak. Musím se ale přiznat, že z tohoto hlediska je mi v poslední době strašně smutno. Ze způsobu, jakým se v poslední době k divadlu a ke kultuře jako takové přistupuje z hlediska společnosti a z hlediska těch nahoře, je mi opravdu úzko. Bojím se, že se vracíme do doby, kdy místo, aby si divadelníků ve městě vážili, budou před nimi zavírat zahrádky, aby jim nekradli slepice. Mám pocit, že v poslední době máme spoustu celebrit, ale nemáme divadelní vzory, ke kterým bychom mohli vzhlížet. Pamatuji si, dobu, kdy

byla generace Národního divadla jedno velké jméno vedle druhého. Byly to ovšem přípa-
dy nejen umělců, ale prostě lidí, kteří měli
nějaké charaktery. Tak byli známí i ve spo-
lečnosti. Dnes, přestože jsem divadelník,
si netroufnu vyjmenovat členy Národního
divadla. Vytváříme tisíce celebrit, ale když
se podíváš na televizi, nedokážeš pojmeno-
vat většinu z nich.

Čím myslíš, že to je?

Média tě nutí, abys konzumoval třeba
pana doktora Vopičku ze seriálu o dokto-
rech, ale ne Martina Stránského, který je sku-
tečně velká hvězda a velký umělec. Slyšíme
jeho hlas a říkáme si, že je zajímavý, ale vů-
bec nevíme, o koho se jedná. Nevíme, co je
to za člověka, zda si jej můžeš vážít nebo ne.
Právě tohle se z divadla vytratilo a divadelní-
ci už ani nepožívají úcty, kterou by si právem
zasloužili. Té úcty, která by mohla alespoň
částečně kompenzovat, že máme holé zadky
a že jsme v kontokorentu každý měsíc.

Mám pocit, že diváci chodí do divadel právě na seriálové hvězdy...

To je určitě pravda, ale tu seriálovou hvěz-
du musíš dát na plakát s obličejem. Když
jí tam dáš jménem, ne každý bude vědět,
o koho se jedná. Těch, co mají diváci v televizi
a v seriálech rádi, je mnoho. Lidé je obdivují,
píší jim, ale když napíšeš na plakát, že hrají
a bude tam pouze jméno dané hvězdy, divák
nepřijde, protože prostě neví, jak se herec
jmenuje. Je jich mnoho a zachází se s nimi
jako s houskami na krámě. Na druhou stranu
jsou herci samozřejmě rádi za příležitost,
které jim televize nabízí. Že existuje něco,
co je může finančně podržet. Nemluví tedy
proti seriálům, ani proti reklamám. Nemohu,
protože je to způsob, jak se uživit, když je
člověk u divadla.

Máš nějakou vizi, jak by to mělo být?

Nevím. Myslím si, že je to obraz toho,
v čem se společnost nachází. Přemýšlení
lidí se obrátilo hodně směrem ke konzumu
a k tomu, že prachy všechno vyřeší. Když je
nemáš, tak nebuď!

Jan Švácha

Rozšířenou verzi rozhovoru najdete
na www.jiraskuvhronov.cz.

Úvod Jiráskova Hronova je plný poetické
atmosféry, kterou všichni naplno vychut-
náváme, od prvního pozdravu se známými
z minulých let, na který navazuje poznávání
nových, mohutně, teatrálně gestikulujících
lidiček. Po veselém úvodu v Čapkově sále,
kde na sebe všichni navzájem mávají, nej-
nom mě čekala vysněná cesta do Tritonu pro
první láhev vína, která zaručeně zajistí první
nepříjemné chvíle Hronova: ranní vratké
kroky, v mém případě směřující do parku
pro - k ránu - zapomenuté housličky. V tuto
chvilku připomíná divadelní maraton, který
nás čeká, pouze velké množství podivných
osobností mířících na nejrůznější semináře
a posléze do divadelních sálů.

Po protřpěném ránu, které spravil až oběd,
mě potkal neočekávaný divadelní zážitek.
Hned první zhlédnutá divadelní inscenace
(Lásky hra osudná - The best off) měla prav-
děpodobně největší vadu v tom, že se hrála
jen jednou a spousta souvislostí, v pro divá-
ka nekonečném postmoderním světě, pro mě
zůstane nepochopena. Pro někoho odrazující
úmyslná hloupost některých vtípků byla jen
jednou úrovní spletné struktury této inscena-
ce, která, jak se ukázalo v Diskusním klubu,
byla hodně kontroverzní. Tragičnost někte-
rých postav, kterou jsem i přes úspornost
této roviny prožil, byla pro některé návštěv-
níky Diskusního klubu směšná; stejně tak
různorodé úrovně představení se prý podle
nich neprotnuly.

Takto rychle jsme vpluli do hronovského
dění. Každopádně je na nás, jak k budoucí-
mu týdnu přistoupíme, Lásku hry osudnou
jsem si vychutnal naplno. Jednotlivé chvíle
vytržené z kontextu mohly vyznít jako ký-
čovitá slátanina, celek měl ale smysl a já si
ho zapamatuji. Stejně tak jako
zdejší rána patří k celému
dni, a proto bychom si je
měli vychutnávat.

Jiří Plucha

Před rokem jsem se v rozhovoru s Jirásko-
vým Hronovem rozloučil; předpokládal jsem,
že na něj už budu jezdit jen pro potěšení,
občas a zcela výběrově. Rok se s rokem sešel
a jsem tu v roli najatého recenzenta tohoto
Zpravodaje. A to díky Simoně Bezouškové,
která mně na Šrámkově Písku tuto možnost
nabídla, zkazila mně tím celý Písek, protože
jsem si jeho čas nechal na rozmyšlenou a na-
koniec jsem na tu nabídku kývnul. A ještě
jsem si ji zkomplikoval tím, že jsem nabídl
tento Fosilní sloupek. Ale je to takhle: když
už se vracím po dlouhých letech k novinářské
práci, protože recenzování není nic jiného,
tak ať je to se vším všudy, tedy i s poznám-
kami na okraj dní. A fosilní je ten sloupek
proto, že marná sláva na rozdíl od velké čás-
ti návštěvníků Jiráskova Hronova pamatují
mnohé jeho podoby: a hlavně v tom dnešním
divadelním kvasu se vracím vytrvale k někte-
rým zdánlivě primitivním otázkám, jako co
je například činohra a jestli ještě existuje.
A existuje-li, tak v jaké podobě.

Tenhle sloupek by se také mohl jmeno-
vat Je činohra mrtvá - nebo umírá? Myslím
tu starou dobrou činohru, v níž se krásně
a srozumitelně mluvilo a jejímž východiskem
a především cílem bylo převést literaturu, text
na jeviště. Pro tento cíl a účel vznikla inscena-
ce. A také tu byla nezastupitelná role herců,
kteří svým hraním tuto činohru konstituovali,
utvářeli. Víím, že se tato činohra pořád hraje,
ale abych formuloval tu úvodní otázku jinak:
patří jí pořád ta role, kterou měla v minulos-
ti? Ta dvě páteční představení doplňkového
programu - Lásky hra osudná a Lakomec -
rozhodně nebyla takovou tou klasickou ins-
cenací, která se s úctou sklání před textem.
Mám z různých posunů tohoto typu obavy,
zejména tam, kde se do popředí dostane vi-
zuální stránka. Ale ta dvě páteční představení
- byť třeba Lakomec bohatě uplatňoval pohyb
v této vizuální rovině - otevírala poměrně
přesvědčivě jistý kontext činoherní, vypo-
vídající zároveň o proměnách tohoto druhu
divadla. A dokonce tu byla poskytnuta velká
šance hercům a herectví. Dokonce bych řekl,
že se ta proměna odehrála právě přes tento
komponent jazyka činohry. Samozřejmě -
zejména v Lakomci to bylo herectví, kde po-
stava jako zpodobení člověka se pohybovala
po cestách herectví nezvyklých. Ale pořád tu
z činohry zůstávala ta formu-
jící funkce herectví. Což je
hodně, dnes možná veli-
ce, velice hodně.

Jan Císař

Recenze

ŠOS Prachatice

bratři Čapkové, J. Hruška: LÁSKY HRA OSUDNÁ

Názory

Myslím, že mnoho režisérů, kteří tento text inscenovali, by ho dnes nepoznali.

Bylo to hrozně dlouhý a měl jsem pocit, že by to mohlo pokračovat donekonečna.

Představení bylo velikou inspirací pro diskusi.

Cítím se jako ten pes, který se přecpal dortem od pejska a kočičky.

Mám velmi smíšené pocity. Myslím, že v domácím prostředí inscenace mohla fungovat, nejsem si ale jistý, jestli úplně fungovala tady. Inscenace i její umístění na tomto festivalu je k zamyšlení.

Některé věci jsem nepochopil, ale jinak se mi to vcelku líbilo.

Bylo to představení s tisíci konci. Je mi líto, ale na druhou půlku jsem už nešel.

Připadám si jak zlý (zpráskaný) pes, který snědl (ze slušnosti) celý dort a teď je mu špatně, ale přitom po dortu ani neštěkal. Jediný, kdo by mě mohl uzdravit je Doktoré.

Když se objeví smyčka na jevišti, rovná se Petr Lébl. Víc nemám, co bych řekl.

Představení mělo asi patnáct konců. První konec byl teprve přestávka.

O aktualizaci

Naše současná civilizace – ať už ji nazveme globální, technologickou či dobou pozdní – otevřela velkou propast mezi minulostí a přítomností. Objevuje se a projevuje se prakticky ve všech sférách našeho bytí a snažíme se ji překonávat ze všech sil, neboť nám nic jiného nezbyvá. V divadle těchto dnů to platí maximálně. Nedůvěra k tomu, že starší a starší autoři divadelních her dokážou zaujmout dnešního diváka, je nadměru rozšířena a tak – tu s větší, tu s menší intenzitou – nastupuje to, čemu se říká **aktualizace**. To znamená snaha vytvořit takový scénický tvar, v němž nejrůznějšími způsoby literatura promění svou podobu a přeskočí přes propast svého původu v minulosti a hladce, bez problémů vpluje do přítomnosti jako naprosto nové, jiné a hlavně moderní – nebo bych asi měl spíše napsat postmoderní – divadlo.

Pátek 5. srpna přinesl v doplňkovém programu dvě přímo vzorové ukázky tohoto trendu. A troufnu si říci, že v zásadě šťastně; dokonce si myslím, že další představení 81. Jiráskova Hronova se jim tak snadno nevyrovnej. Začala to odpoledne inscenace **Lásky hry osudné** ŠOS Prachatice. Kdo dneska ví – a hlavně kdo tomu uvěří – že tenhle text bratří Čapků je jedním z těch, které stály u zrodu naší divadelní moderny a pokoušely se překonat už zkostnatělou poetiku našeho realismu; že se v něm – asi nedokonale a neprůkazně i neprůrazně – ozvaly otázky, které divadlo posléze s daleko větší naléhavostí trvale řešilo. Řekněme, že jedna z nich – a zřejmě největší – je otázka po vztahu umění a skutečnosti, po jejich vzájemné prostupnosti i možnosti a schopnosti se navzájem ovlivňovat. Neboť komedie o lásce na je-

višti se stává tragickým životním osudem. V tomhle byl Jaromír Hruška jako režisující spoluautor práv svému pohledu na text, když se rozhodl pro aktualizaci, která půjde tímto směrem. Začal dosti kritickým, obnažujícím a otevřeným pohledem na divadlo jako velmi osobité společenství. Předložil rozvinutý komediálně laděný obraz divadelního spolku se všemi jeho zvyklostmi, stereotypy a nedostatky. Nebylo by nijak hanlivé a nespravedlivé, kdybychom pro ten spolek použili označení šmíra. Je to ovšem šmíra těchto dní – včetně mobilů, které provázejí trvale jejich všechno konání. A navíc šmíra aktualizující, jak to ukazuje „zimní obraz ve Špindlerově Mlýně“, kdy se v poloze groteskní ukazuje pokleslost, k níž aktualizace může dospět.

Hercům se tato poloha hraje dobře, jejich vtipy a gagy zabírají, komediální ráz pomáhá rozvíjet poměrně přijatelně ten připsaný děj ze života šmíry a hlavně hercům se vzhledem k tomu převedení do současnosti daří bez zbytečných a těžkopádných rádobý komických šarží držet věrohodnou podobu jednotlivých postav a koneckonců i obraz celého života toho divadelního spolku. Nebudu ovšem zapírat, že po jisté době mně přišlo, že tím zobrazováním mravů a osudů šmíry se sice leccos dá překrýt a zakrýt, ale marná sláva: že méně by bylo více, že občas se prodávají a podávají některé vtipky ne příliš zdařilé a že už toho v tomto směru víme dost a dost a že by se to scénické dění mohlo posunout ještě někam jinam. A hlavně: ptal jsem se sám sebe, zda tato aktualizace není vzhledem k tomu textu přece jen málo, zda ta záminka hrát jej jen pro tuto výpověď nenaplňuje osud řady aktualizací

Recenze

**Geisslers Hofcomoedianten Kuks
Molière: LAKOMEC**

toho typu, jež vlastně místo toho, aby text amplifikovaly – tj. rozšiřovaly o další významy a další smysl – jej redukují, zužují, zjednodušují. Zkrátka a dobře: o přestávce jsem byl ve velkých rozpacích nad tímto Hruškovým scénickým tvarem a říkal jsem si, že mne sice nezklamal a nehraje text tak, jak byl napsán – včetně toho, že řeč trvale a neustále podkládá jako vždycky podivuhodnou hudební melanžii –, ale že dost dobře nevím, proč a k čemu to dělá.

Po přestávce se ovšem rozvinula ona otázka vztahu umění a skutečnosti, lépe řečeno: problém co s divadlem, které vzniká a existuje za těchto šmíráckých podmínek a v této rovině. Najednou tu stojí herec, jenž se zoufale snažil dát své postavě spoluvytvářející postavu textu bratří Čapků, zcela zoufalý, protože nic z jeho úsilí nebylo přijato a uznáno, všechno snažení bylo marné. Zbývá jen ta oprátka, do níž možná strčí nebo nestrčí hlavu. Můžeme to chápat jako odmítnutí divadla, jež existuje a rodí se na té šmírácké bázi. Ale také to může být daleko, daleko pesimističtější. Ta propast mezi minulostí a přítomností se možná rozevírá díky této aktualizaci do nepřekonatelné a děsivé velikosti jako veliký otazník nad smyslem divadla vůbec. V tom případě – říkal jsem si na konci – je to skutečně podivuhodné a skoro symbolické předznamenání Jiráskova Hronova a kladl jsem si otázku, jestli toto divadelnické setkání nemáme ukončit, jet domů a postavit se před tu pomyslnou divadelnickou oprátku.

A pak přišlo druhé večerní představení: Geisslers Hofcomoedianten zahráli Moliérova **Lakomce** a přesvědčili mne, že s tou oprátkou můžeme ještě počkat, že aktualizace může mít vysoce pozitivní smysl. Tu

inscenaci znám z východočeské přehlídky v Červeném Kostelci a už tehdy jsem si ji vychutnával. Mám k tomu čistě osobní důvody spočívající v mém vztahu k některým, jinak nadšeně uznávaným a obdivovaným textům Moliérovým. Už když jsem bral divadelní rozum, jsem o nich pochyboval, neboť se mně zdálo, že klasicistická poetika, jež v nich je vydatně zastoupena, nemůže být vyvážena přímočarostí sice společensky kritického sdělení, jež ovšem je velmi brzo jasné a čitelné, a pak už se v různých variacích jen a jen opakuje. Viděl jsem příliš mnoho představení řady Moliérových her – jedno dokonce kdysi v domě Moliérově, jak se říká Comédie Française, na nichž jsem se příliš nudil, takže tyto mé pochybnosti rostly geometrickou řadou. Pak ovšem přišly inscenace, které mne zvikly v tomto mém přesvědčení – a ten páteční Lakomec na 81. JH mne v tom jen utvrzuje. Samozřejmě žádná z Moliérovských konvencí tu neplatí – ani ty klasicistické, ani ty, již se naučil od komedie dell'arte. Zdroje a podněty jdou úplně odjinud. Nebudu je vyjmenovávat, není to pro tento pohled to nejdůležitější. Podstatné je v té někdy až artistně provedené bohaté struktuře, jež svou mnohostranností při vší redukci příběhu textu nahlíží z mnoha stran fakta, události, situace, jež jsou od počátku známá, nasvěcuje je nově, ve zcela jiných souvislostech.

Taková aktualizace je záležitost příjemná a milá; samozřejmě, když se to umí. A Geisslers Hofcomoedianten to v Lakomci dokázali. A ještě něco: to páteční publikum jim dokonale rozumělo. Což také dokazuje smysl této aktualizace.

Jan Císař

Názory

Viděl jsem podruhé a je to čím dál lepší. Byl jsem úplně nadšený.

Dobré divadlo, pěkné divadlo. Závěr je takový, jaký je, velmi zajímavý, netradiční. Pěkné to bylo.

Super!

Skvělé. Po těch dvou předešlých dnešních představeních to byl balzám.

Tohle je už asi čtvrtá inscenace, kterou jsem od tohoto souboru viděla, a jako obvykle mě nezklamali. Bylo to senzační.

Byla to druhá inscenace, kterou jsem od souboru viděl, a bavila mě stejně jako ta předchozí.

Nemám vůbec ráda Moliéra a dobrovolně bych na něj nikdy nešla, a toto byla první inscenace Moliéra, která se mi moc líbila.

Tři otázky pro

Miroslava Leleka,
režiséra **Poprasku na laguně:**

Viděla jsem už několik inscenací vašeho souboru, kde byly písničky. Ale zdá se mi, že v *Poprasku na laguně* jich bylo nejvíc. Je to tedy váš největší muzikálový projekt?

Ono se to trochu vyvíjelo. Protože máme v Hronově soubor, který rád zpívá, nejprve jsme se tak trochu naučili zpívání v první naší komedii, Nestroyově *Lumpacivagabundus*. Tam jsou písničky už napsané, takže jsme je jen zhudebnili. Pak jsme si vybrali Charleyovu tetu a *Veselé paničky windsorské*, kde už vznikly písničky autorské, jak texty, tak hudba. A *poprask na laguně* je z tohoto hlediska opravdu největší projekt, tam už jsem psal písničky jednotlivým hercům na tělo tak, aby byly v souladu s dějem a posunovaly jej dopředu. Myslím, že ta naše company si zaslouží, aby to nebyl jen borčus na laguně, ale ještě něco navíc. Takže jsem text dramaturgicky upravil, napsal texty, které zhudebnil jeden kamarád (J. Kasal) a další kamarád nám písničky nahrál (J. Drejsl). Už to hrajeme přes rok, máme za sebou 21 repríz, a zdá se, že se to lidem hraje dobře a divákům se to líbí.

Jistě nehrajete jen v Hronově, ale také jezdíte po okolí...

Jezdíme nejen po okrese, ale máme své štace i ve vzdálenějších místech. Jezdíme i na Moravu. Kromě toho se účastníme různých přehlídek, pravidelně například *Voskovcovy Sázavy*, což je přehlídka specializovaná na hudební divadlo. Tam pravidelně sklízíme úspěchy. A dále se účastníme také krajské přehlídky v Červeném Kostelci.

Jak jste prozradil, *Poprask* se hraje už rok. Máte něco novějšího?

Nedávno jsme měli premiéru *Obchodníka s deštěm*. To jsem nереžiroval, ale dostal jsem krásnou roli Jonáše. To je ten, který pořád všechny hlídá. Na podzim bychom měli začít zkoušet něco nového. Mám už sice dva texty přečtené, ale zatím nemůžu prozradit, co to bude. Říkali jsme si, když už jsme dělali čtyři hudební komedie, tak bychom se měli pustit do něčeho maličko jiného. Ale teď, když jsem je dnes zase viděl na jevišti, říkám si, že jim ještě nedám pokoj. Když jim to zpívání tak jde. Mám takový pocit, že lidi v hledišti se chtějí bavit, vidět pěkné veselé divadlo, zasmát se. Tak uděláme něco, co bude bavit herce i diváky.

jas

Recenze

DS Jiráskova divadla Hronov

C. Goldoni: POPRASK NA LAGUNĚ

Poprask plný písniček

Goldonih *Poprask na laguně* byl kdysi napsán jako kontrast ke *commedii dell'arte* a měl přivést na jeviště nikoli stylizované typy, ale živé lidi. O tom, že se úmysl zdařil, svědčí i to, že od té doby rozdováděná hašteřivá komedie na jevištích světa stále žije. Amatérská divadla s rozsáhlou členskou základnou ji mají o to raději, že nabízí nebývalé množství barvitých rolí, v nichž každý může předvést svůj temperament. Není bez zajímavosti, že tato hra se představuje v rámci souboru *Jiráskova divadla* už podruhé (poprvé to bylo v roce 1999, a hrála v ní paní starostka, jak jste se už mohli dočíst v 1. čísle *Zpravodaje*).

Režisér Miroslav Lelek dnešní verzi výrazně upravil a opatřil ji množstvím písniček, které jsou psány hercům přímo na tělo. Scéna Jiřího a Jany Nachlingerových, stejně jako pestré kostýmy (nechybí typické pruhované sloupky k uvazování gondol, ženy zneprátelených rodů se liší barvou sukní – modrá a oranžová) dávají scéně správný italský kolorit a jakýsi symbolický dotek slunce a vody. Hemžení na scéně je tedy barevně líbivé, i když se zrovna moc neděje. Ale ono se většinou děje. Je věcí diskutovat, zda to připomíná spíše italskou lagunou nebo českou náves, ale o to zas tak moc nejde. Velkohubost a sousedská hádavost je v tomto typu hry povolena, ba žádoucí. Navíc je většina situací zakončena společným sborovým zpěvem a choreografií, kde dojde téměř na kankánové prvky. Zdá se, že temperament příběhu dodávají především ženy

(mj. M. Poppelková, V. Kříčková, R. Lelková, K. Vídeňová, V. Lelková), zatímco pánové zůstávají přece jen trochu v pozadí. Bezesporu však zaznamenáte lišáckého Isidora, vyšetřovatele trestního soudu, který si dokáže svého úřadu pěkně užít - a zdá se, že si Lubomír Červený v této roli docela libuje. Vděčnou, komicky laděnou postavou je soudní posel (Ivo Hambálek), který si nenechá ujít jedinou příležitost, aby na sebe strhl pozornost, jak pohybovou či hlasovou exhibicí. Pozoruhodný je v tomto smyslu dialog mezi ním a Patronem Fortunatem (František Pivoňka), kdy se koktání jednoho střetává s polykáním písmen a slabik u druhého. Nejsilnější stránkou představení jsou zpívané pasáže. Texty sice nejsou žádné básnické skvosty, nicméně tyto mile naivní veršičky připomínající texty zlidovělých operetních písní dobře plní svou úlohu a dodávají představení specifický šmrnc. Myslím, že nezahrnout představení do „povinného“ programu účastníků JH a dát tak možnost domácím koupit si lístky na toto představení, byl rozumný nápad. Jedná se totiž o tak specifickou „lidovku“, že by vzbudila u alternativně laděných seminaristů kontroverzní reakci. Takto však přišli diváci, kteří své „hronovské“ opravdu chtěli vidět a velmi dobře se bavili. O tom svědčil jak spontánní potlesk, kterým diváci odměňovali své herce po jednotlivých hudebních či tanečních číslech, tak i stále probublávající smích v publiku.

Jana Soprová

Inscenace není jen výsměchem divadlu

rozhovor s režisérem inscenace Lásky hra osudná Jaromírem Hruškou

V první části inscenace jsem si četl téma kritiky určitého způsobu, jak se dá divadlo dělat: není to žádné umění, nezáleží na textu nebo nějakém sdělení, věci se různě beze smyslu kombinují jako v dortu pejska a kočičky, herci jsou schopní se strašlivě pitvořit... Chtěl jste divákům ukázat takový druh divadla?

Úplně to tak není. Chtěl jsem dát k dispozici nějaký materiál k diskusi o tom, jak se divadlo dělá. Nemyslím si, že se dělá jenom takhle. Ale dělá se i takhle. Přitom vůbec nezáleží na tom, jestli to je amatérské nebo profesionální divadlo. Inscenace vznikla jako určitý názor na divadlo a myslím, že není jednostranný. Pokud o ní budete přemýšlet – a já bych chtěl, aby o ní lidé přemýšleli – zjistíte, že není jen výsměchem divadlu. To bych je vůbec nemohl dělat.

Setkali jste se už u diváků s úplným odmítnutím inscenace?

To ne. Hráli jsme už pro lidi s různým zaměřením, nebo s různým intelektuálním potenciálem. A nikdo s tím neměl moc problém. Myslím, že inscenace je dobrá v tom, že jde s divákem tam, kam on je schopen jít. Ale přitom není překážkou, když už nejde dál.

Tempo představení bylo velmi pomalé. Je to záměr, nebo jste dnes neplánovaně zpomalili?

Inscenace má svůj rytmus, který není úplně klasický. Některé věci jsou delší, někdy používáme víc tmu, což může mít i metaforický význam v tom, že divadlo vzniká z ničeho, a na jeho začátku je tma. Ale takto o tom může uvažovat jen někdo a jiní lidé zase ne. Různých impulsů k přemýšlení je v inscenaci celá řada...

A nebojíte se, že se s jejich množstvím můžete chytit do vlastní pasti? Nemůžete z jejich přemíry pro diváky vzniknout ten nepoživatelný dort pejska a kočičky?

Zatím jsem se s podobnou reakcí nesetkal. Inscenace je nějakým způsobem nastavená a její tvar nějakým způsobem žije...

Takže vaše Láska hry osudná prochází změnami?

Občas se změní třeba hudba. Ale tohle pro mě byla úplně nová práce v tom, že nic z toho, co v inscenaci je, nebylo předem dáno. Věděl jsem, jak má vypadat, kam má jít, jak má na diváka působit, ale jinak vznikala formou plovoucího textu. Herci hodně improvizovali. Bylo to hodně náročné pro ně i pro mě, protože nejsem zvyklý tímto způsobem pracovat, vždycky spíš mám hodně věcí dopředu daných. A taďy najednou vznikl konglomerát naimprovizovaných věcí, který má jasný oblouk odkud, přes co a kam má jít, ale konkrétní slova i konkrétní výňatky z textu jsme dávali dohromady až ve finále, kdy jsme potřebovali, aby se příběh Lásky hry osudné propojil s příběhem herců, kteří ho hrají.

-das-

Kdo je ten největší lakomec

Rozhovor s režisérem Lakomce Petrem Haškem

Ve vašem Lakomci není zlo nakonec nijak potrestáno, žádné peníze se vlastně neztratí, Harpagonovy děti se ukážou být stejně na peníze jako jejich otec a vlastně v celé hře neexistuje žádná kladná postava. Proč jste zvolili právě tento posun?

Je to aktualizace padnoucí víceméně na současnost, prostě mi k dnešku sedí. Jeden člověk, se kterým jsem o inscenaci mluvil, mě dokonce nařknul z alibismu. Našel jsem totiž v nějakých Molliérových pamě-

tech, že nám dává své texty k dispozici, ať si s nimi udělá každý, co chce. Hlavní je, aby žily a byly pro současného diváka sdělné. Jinak se s nimi může nakládat jakkoli. A přesně to jsme udělali. Pořád jsem podprahově cítil, že mnohem víc než Harpagon jsou na peníze všichni kolem něj. A to jsme se snažili vypíchnout. Kdo je vlastně ten největší lakomec?

Pokud si dobře pamatuju, Geisslers Hofcomodianten Kuks už si vyzkoušeli snad všechny divadelní žánry. Teď jste k nim přidali grotesku a muzikál. Je něco, co jste ještě nezkusili? Co třeba horror?

Ten děláme právě teď, Dona Juana. To je takový zlý, hororový příběh.

Lakomec je pro herce fyzicky docela náročné představení. Museli při zkoušení běhat, posilovat, trénovat?

Zkoušení bylo hodně bolestné. Ne ale fyzicky, inscenace prostě hodně těžko vznikala. Měl jsem pocit, že musí být velmi přesně vygagovaná, chtěl jsem v ní mít hodně mimoslovní akce a situační humor. Hodně jsme se na tom zasekávali a strašně jsme například řešili přesný timing. Postupně nám inscenace hrozně nakynula a byla dlouhá k nepřečkání. Asi dva dny před premiérou jsem pak hercům připravil velké překvapení – výrazné škrty, dokonce jsem vyhodil dvě postavy. Do poslední chvíle jsme byli velmi nervózní. Také jsme byli doposavad zvyklí, že jsme zkoušeli soustředěně a kontinuálně v létě na Kuksu. Lakomec je první inscenace, která vznikla mimo Kuks, zkoušeli jsme v Praze, a trvalo to asi půl roku. Bylo to prostě těžké zkoušení.

Jak jste přišli na nápad dabovat zvuky (třeba otvírání a zavírání dveří) přímo na jevišti, byl to původní záměr, nebo vás to napadlo během zkoušení?

Na to se přišlo během zkoušení. Od začátku jsem nechtěl použít žádné rekvizity, jenom ty peníze. Ale pořád jsem si říkal, že ke grotesce patří specifické zvuky. Původně jsem měl představu, že to budou nereálné a naddimenzované zvuky. A pak jsme se rozhodli, že uděláme tyto reálné zvuky na jevišti, ale mimo hrací prostor.

Dotážená je i výtvarná stránka inscenace. Má nějaký zvláštní význam žlutá barva, kterou na sobě mají členové Harpagonovy rodiny?

Nemá. Postavy máme rozděleny do dvou barev podle dvou rodin, které stojí proti sobě. Ale že bychom hledali přesný význam těch barev, to ne.

-das-

Semináře

**KPR jako Kurz praktické režie
Nonverbální komunikace**

Tělo je stokrát chytřejší než my

*Jednou za čas se přihodí, že se do semináře k **Daniele Fischerové** nemůže obyčejný smrtelník přihlásit, protože je zabraná pro Kurz praktické režie, což právě vyšlo na letošní ročník. Frekventanti tzv. KoPRu (čtyřleté divadelní studium) včera zakrojili šesté společné setkání; jejich hlavními lektory jsou **Kateřina Fixová** a **Milan Schejbal**, s nimiž procházejí vše od dramaturgie přes druhy, žánry, styly, po „praktickou“ režii. KoPR se na JH po večerech zaměří také na kritické hodnocení viděných inscenací právě s **Káťou Fixovou**. (Pro zajímavost: nynější KoPR se skládá z právníků, fyzika, učitelů ANJ a ZUŠ, zaměstnance věznic, divadelní vědkyně, programátora, aj.).*

Paní Daniela seznamuje účastníky semináře (na JH už po sedmácté) s teorií nonverbální komunikace: „*Pokusím se do vašich hlav vecpat, co se do nich vejde a ještě o něco víc.*“ Nejstručnější poznámky se rovnají štosům papírů a všechno je zajímavé – všechno, co se odehrává v naší psychice, má okamžitý odraz v našem těle... Seminaristé si vyzkouší jít po slabounké větvi psychologie ergonomie (ergon – výkon, dílo), která se zabývá tím, zda je pro nás náročnější hrát Hamleta, skládat uhlí do sklepa, nebo skládat symfonii... Pobrat základ neslovní komunikace se totiž rovná tříhodinovému praní na valše. Na se-

mináři jsem za pouhé tři hodiny popsal svůj blok, který jsem si vezla na celý Hronov, ale jsem za to moc ráda. Nemůžu vám sem vše přepsat a něco vám ani nechci prozradit. Jakmile se dozvídáte první zákonitosti nonverbálního projevu, začnete sledovat sebe, okolí a rozhodnete se všechny i docela nepatrné pohyby zkoumat... Proč takhle sedím? Proč se takhle tvářím? Proč vy natáčíte hlavu stále doprava, špulíte rty, zvedáte ramena? Člověk chce o věcech nejen přemýšlet, ale má chuť i potřebu dívat se kolem sebe a vidět! Základní jazyky řeči jsou dva – verbální a neverbální. Paní Daniela nabízí seminaristům otázku: „Věděli byste, kolik procent patří slovní komunikaci a kolik neslovní? Zkuste si tipnout... Padesát na padesát? 25% na 75%? Představte si, že podle současného stavu nauky vědci tvrdí, že nonverbální komunikaci je na 93%! A jen pouhých 7% zbývá pro to, co si řekneme slovy.“ Mnohem důležitější je nonverbální řeč – vzniká díky ní všechno, co dělá náš život konkrétním osudem. Všechno, co řekneme, má svůj obsah a pak také obal: 38% neverbální složky řeči – paralingvistika. Zásadní je, jak věci říkáme (nahlas/potichu, rytmus, pauzy, tón hlasu, každý z nás má úplně jiný hlas). Zbýlých 55% potom tvoří mimika, gesta a mnoho dalších ukazatelů.

Tón našeho hlasu je strašně významný. Psycholožka **Nalini Ambady**, která zkoumala důvody, proč se lidé v USA soudí s lékaři, přišla na to, že nejvíce žalovaní jsou doktoři s netrpělivostí v hlase! Mimochodem – dozvěděla jsem se také pár zajímavých prvot-

ních významů slov. Např. *emoce* (emoveo – hýbu se) znamená hnutí, pohnutí těla. Za každou emoci je reálný pohyb našeho těla – to se mnou otřásl, zamávalo, ta informace mě přímo porazila (motiv, motivace je se stejným kořenem slova).

Z dalších osmi stránek poznámek už jen (pro mne) v nejzásadnějších bodech...

Nelze se nijak netvářit.
Nelze se nijak nechovat.
Nelze nekomunikovat.
Nikdo nedokáže lhát od hlavy k patě.
Tělo je stokrát chytřejší než my.
Tělo je daleko pravdomluvnější.

Pokud uvidíte rozpor mezi tím, co vám někdo říká a co dělá tělo – věřte vždycky tělu.

Víc než polovina mozkové kapacity se zabývá řečí.

Nonverbální řeč je naše mateřská.

Verbální komunikace může být zapnutá, ale také vypnutá, nonverbální je zapnutá po celý život. 365 dní v roce, 10 dní na Jiráskově Hronově.

Vaši empatii (patos – cit, em – dovnitř) zdar!

p.s. Pokud na vás bude někdo přehnaně civět, nic si z toho nedělejte. Věřte, že je z KoPRu a jen si o Vás dělá obrázek nebo je do vás zakoukaný a to pak na vás kouká jak na svatej obrázek...

Jasanka Kajmanová

Semináře

A jako Abeceda divadla

Když se řekne ABECEDA

Podtitul Mateřská školka Jirás-kova Hronova, který svému kurzu přičkl lektor Luděk Horký (je lektorem tohoto kurzu už druhým rokem), rozhodně nemá hanlivý příděch. Je to naopak dobrozdání – neboť, jak vědí příznivci Roberta Fulghuma: „Vše, co potřebujeme znát, jsme se naučili v mateřské školce.“

Vzhledem k označení Abeceda, což evokuje počátek, základy, má logiku, že už podruhé padla volba první redakční návštěvy právě na tento kurs. Přišla jsem, viděla jsem a nelitovala jsem... Podobně jako paní Darina M., zkušená metodička a praktická divadelnice, která se přišla do kurzu mezi mladé zbavit skepse a načerpat nové tvůrčí energie. Ostatní z kurzu Abeceda jsou totiž na Hronově vůbec poprvé (tomu odpovídá i jejich věk 15 - 18 let). K „poprvé“ v tom lepším případě patří nadšení, zapálení a otevřenost přijímat vše nové.

Luděk Horký, který v amatérském a také v profesionálním divadle vyzkoušel už leccos, od hraní, přes režii a dramaturgii či lektorování, až po učení a porotcování, má tzv. „natrénováno“. Jako účastník nejrůznějších workshopů má doslova přetékající rezervoár nápadů, jako lektor a režisér má zas zkušenosti s nejrůznějšími věkovými kategoriemi divadla chtivých lidí, takže dokáže správně dávkovat povídání, praxi i teorii.

A tak jen s údivem sleduju, jak své lidi dokázal hned na počátku rozparádit a „ote-

vřít“, což často bývá potíž i na hereckých školách. Tady se už po pár hodinách všichni znají jmény (díky kruhové hře, v níž se každý představí jménem a gestem, další na řadě musí opakovat všechny předchozí – při pekelném soustředění to, byť s problémy, jde. Zapamatovala jsem si to dokonce i já, a to je co říct!) Toto vzájemné poznávání prvního dne ještě utvrdil další úkol, ve dvojicích si o sobě sdělit během 20 minut co nejvíce, poté o tom druhém vyprávět všem ostatním ve veřejném prostoru. Hronovské desetidenní semináře mají výhodu, že sem lidé přijedou rádi, bez předsudků, ochotní v zhuštěném čase nabrat co nejvíce, aniž by je rozptylovaly jiné vlivy. Ne nadarmo se taková setkání nazývají „soustředění.“ „Vždycky záleží na tom, jací lidé se sejdou,“ říká Luděk. „Jediný zpruzený člověk dokáže otrávit všechny ostatní, zatímco správná dvojka kamarádů nebo parta přátel z jednoho hnízda dokáže neuvěřitelně motivovat i ostatní. To se díky Strakoníčákům stalo v Abecedě loni, a vypadá to, díky partě ze Vsetína, nadějně i letos.“

Co seminaristy vlastně čeká? Dětské i dospělé hry, divadelní etudy, ohmatávání si prostoru, zkoušení možností těla i hlasu, diskuse o viděných představeních a s ní spojené exkursy do dějin i teorie divadla, zpomalování a zrychlování, legrace, vážno, relax. Zkrátka ABECEDA, kterou sice většinou známe a může nám připadat banální si ji opakovat. Ale v jiných souvislostech nám může ukázat mnohá překvapení a nové možnosti.

Jana Soprová

Statistika:

- V kurzu je:
* 16 lidí poprvé na Hronově
* 17 lidí, kteří jsou členy nějakého divadelního souboru
* 7 lidí, kteří pravidelně chodí do ZUŠ
* 7 lidí, kteří se chtějí hlásit na nějakou uměleckou školu (JAMU, DAMU – většinou herectví či dramatická výchova)

Proč přijeli na JH a proč jsou v tomto kurzu:
Něčemu se přiučit, získat zážitky a zkušenosti
Poznat nové lidi, užít si srandu
Udělat si skvělou dovolenou
Inspirovat se, pobavit se, poznat nové kamarády
Stát se součástí úžasné atmosféry
Rozšířit své herecké prostředky
Léčit se Hronovem
Relaxovat a nemít pocit ztraceného času
Vidět spoustu dobrých představení, srovnat si, jak se o stejných představeních mluví na různých festivalech (rozdílné názory odborníků i laiků)
Získat zážitky a inspiraci
Nechat se překvapit

CENÍK 81. JH

Almanach	Kč 49
Brožura	Kč 45
Zpravodaj	Kč 10
Pohled	Kč 5
Tričko - pánské	Kč 130
Tričko - dámské	Kč 140
Klobouk	Kč 40
Kšiltovka	Kč 40
Deštník	Kč 90

Batoh - ledvinka	Kč 80
Hrneček	Kč 45
Pouzdro na CD	Kč 40
Přívěsek JH	Kč 31
Nafukovací míč	Kč 20
Placka	Kč 20
Tleskačka	Kč 20
Držák na žetony	Kč 15
Otvírák	Kč 15
Tužka	Kč 15
Taška igelitová	Kč 8

Anketa

Trpíte nějakou fobií spojenou s divadlem? Stalo se vám někdy, že se vám na jevišti stal úraz, nebo že jste hráli v nějaké psychicky či fyzicky vypjaté situaci?

Když někdy na představení v prvním momentě cítím, že by herci mohli vytahovat diváky z hlediště, tak se leknu, protože nevím, co bude následovat. Mám fobii z toho, že vytahnou zrovna mě. Někdy, když zjistím, že je

to zajímavé, tak je mi na konci zase líto, že mě nevytáhli... V dětství jsem to ale prožívala naopak. Ve všech možných interaktivních inscenacích jsem chtěla být vytažená na jeviště a vždycky jsem se urputně hlásila. V Uherském Hradišti jsem na inscenaci Jak se buší na princeznu chodila velmi často právě proto, aby mě herci vybrali. A nikdy si mě nevybrali... Byla jsem z toho úplně nešťastná.

Hana Galetková, Ostrava

Když jedeme hrát NASETO (uvidíte v pátek v šapitó), vždycky zjistíme, že jsme zapoměli zašít břicho. Vozíme s sebou už raději šicí stroj a taky spoustu věcí, které vůbec nepotřebujeme, a bojíme se je vyndat, aby se nám nepokazilo představení.

DS Kralupy

Dlouho jsem nekouřil a v představení jsem zase začal.

Roman Černík, Evryděl

JH restaurace—občerstvení—obchody / restaurants, fast food, shops

Č. No.	Název Name	Otevírací doba Opening hours	Stravenky/plat.karta vouchers/ credit card	Address Adresa	Contact Kontakt
1	Bowling DOK	Po-Čt 16-24, Pá-Ne 16-01	Ne / Ne No / No	Dvorská 40	732762703
2	Café + restaurant Radnice+music club	Po – Ne 9.30 - ???	Ano / Ano Yes / Yes	Nám. Čs. armády 5	491424335
3	Cukrárna Podzimková	Po-Ne 9-???	Ne / Ne No / No	Nám. Čs. armády	725129943
4	Cukrárna u Kubička	Po-Pá 6.30-17, So 7-11	Ano / Ne Yes / No	TGM 24	491520216
5	Čajovna U bílého draka	Út-Ne 14–22	Ne / Ne No / No	Jiráskova 205	774699701
6	Hospoda u Foxe	Otevřeno odpoledne ???	Ne / Ne No / No	Husova	————
7	Kavárna Blanka	Po-Ne 11-24	Ano / Ne Yes / No	Jiráskova 150	737807475
8	Kebab Bistro	Po - Čt 8–18, Pá – So 8 – 20, Ne 10-17	Ano / Ne Yes / No	Hostovského	605579505
9	Občerstvení Na autobusáku	Non-stop	Ne / Ne No / No	Čapkova	773933007
10	Občerstvení Sál J. Čapka	Po-Ne 10-24	Ne / Ne No / No	Nám. Čs. armády 500	777245425
11	Občerstvení U hasičů	Po-Ne 15-???	Ne / Ne No / No	Nám. Čs. armády	————
12	Občerstvení Za školou	Po-Ne 7-20	Ne / Ne No / No	Palackého 912	491483809
13	Penny Market	Po-So 7-20, Ne 8-19	Ne / Ano No / Yes	Hostovského 967	————
14	Penzion Prajzko	Po - Čt 11–22, Pá – So 11 – 23, Ne 11-21	Ano / Ano Yes / Yes	Husova 223	491482338
15	Pizzerie Stella	Po-Ne 8-24	Ano / Ano Yes / Yes	Nám. Čs. armády 19	603379722
16	Potraviný Dvořáčkovi	Po - Čt 7–17, Pá – 71 – 17.30, Ne 6.30-12	Ne / Ne No / No	Palackého	491482502
17	Restaurace „100“	9 až ???	Ano / ne Yes / No	Jiráskova 326	603581237
18	Restaurace Horor	Po-Ne 10-???	Ne / Ne No / No	Palackého 255	491482002
19	Restaurace U Pilouse	Po-Ne 7 - ???	Ano / ne Yes / No	Dvorská 229	491485192
20	Řeznická Bašta	Po-Ne 8 – 24	Ano / Ne Yes / No	Nám. Čs. armády	723621421
21	Singer bar	Non-stop	Ne / Ne No / No	Husova 249	777311077
22	Staropadolská hospoda (herna, music club)	Non-stop	Ano / Ne Yes / No	Nádražní 185	737474563
23	Triton	Po-Ne 15.30-03	Ne / Ne No / No	Husova	607935614
24	Večerka	Po – Pá 11 – 22.30, So – Ne 11 – 22	Ne / Ne No / No	Hostovského	724589644
25	Verner malý	Po-Pá 6-19, So 6.30-14, Ne 6.30 – 11	Ano / Ne Yes / No	Nám. Čs. armády	————
26	Verner velký	Po-Pá 6-18, So 6.30-11.30	Ano / Ne Yes / No	Nám. Čs. armády	————

Festivalový autobus 81. Jiráskova Hronova

Sobota 6. 8. až pondělí 8. 8. 2011

do Hronova **9:45 hodin**

od internátu ve Velkém Poříčí do Hronova
na náměstí

z Hronova **23:15 hodin**

odjezd z Hronova od divadla k internátu
ve Velkém Poříčí

z Hronova **01:00 hodin**

odjezd z Hronova od divadla k internátu
ve Velkém Poříčí

Úterý 9. srpna 2011

do Hronova **9:45 hodin**

od internátu ve Velkém Poříčí do Hronova
na náměstí

Spoje zajišťuje firma CDS Náchod,
sponzor 81. Jiráskova Hronova

Galerie U Šafářů Hronov

AMAG výtvarný spolek v Náchodě
a Karel Šafář

OBRAZY

6. – 12. srpna 2011

Galerie U Šafářů v Hronově
Vernisáž výstavy 6. srpna 2011 v 11 hodin.
Otevřeno denně od 14 do 18 hodin.

Slavnostního zahájení 81. Jiráskova Hronova

se v sobotu 6. srpna v 15.30 hodin na náměstí ČSA před Jiráskovým divadlem zúčastní vzácní hosté:

JUDr. František Mikeš, první náměstek ministra kultury

Bc. Lubomír Franc, hejtman Královéhradeckého kraje

Ing. Petr Pakosta, senátor

PhDr. Zuzana Malcová, ředitelka Odboru regionální a národnostní kultury, MK

Mgr. Lenka Lázňovská, ředitelka NIPOS

Mgr. Milan Kupka, ředitel úřadu ministerstva kultury

PharmDr. Jana Třešňáková, členka rady Královéhradeckého kraje

PhDr. Pavel Mertlík, vedoucí oddělení kultury, Krajský úřad Královéhradeckého kraje

doc. Milan Uhde, bývalý ministr kultury

Hana Nedvědová, starostka města Hronova

Mgr. Josef Thér, místostarosta města Hronova členové rady a zastupitelstva města Hronova

Rozborový seminář Klubu režisérů SČDO

Také v rámci letošního 81. JH se bude konat rozborový seminář Klubu režisérů SČDO. Seminář je určen pro všechny, kteří se zabývají, či se chtějí zabývat, rozbořem představení (režiséři, dramaturgové, porotci, herci aj.).

Na každém semináři bude podrobně rozebráno jedno vybrané představení za účasti pozvaných zástupců inscenátora a následně budou rozebírána všechna představení uvedená v hlavním programu 81. JH, event. další představení dle zájmu frekventantů.

Rozborový seminář je organizován jako otevřený a mohou ho navštívit všichni, i účastníci přehlídky s jen několikadenním pobytem, kteří mají zájem konfrontovat své názory na uvedená představení.

Vedoucím lektorem bude **Rudolf Felzmann**. Úvodní slovo do rozpravy zajišťují členové Klubu režisérů SČDO, který seminář organizuje.

Rozborový seminář bude probíhat **od neděle 7. 8. 2011 do soboty 13. 8. 2011, vždy od 9.00 hod.**, (předpoklad trvání 2-3 hod.), v učebně ve 2. p. ZŠ v Hronově, Palackého ul.

Všichni zájemci jsou vítáni!

Za KR SČDO Jaromír Kejzlar

program

zítra

neděle 7. srpna 2011

9.00-13.00 semináře

13.00 **Vavřínecký den Hotelové školy Hronov** (oslava patrona kuchařů, hostinských, pekařů, pivovarníků a studentů) - průvod od školy do parku A. Jiráska

14.00-16.00 **Problémový club** - Chvála bláznovství, Brand party - JHS

15.00 **Zlatá husa** / Buchty a loutky - park A. Jiráska (doprovodný program)

16.30 a 19.00 **Fe-erie o Kladně** / V.A.D. Kladno - JD

16.30 a 19.30 **Prázdniny snů** / DS Vojan Libice nad Cidlinou - SJČ

18.00 a 21.15 **Vlna** / Tate iyumni Praha - Sok

18.30 **Dechový orchestr mladých ZUŠ Hronov** (koncert) - park A. Jiráska

14.00-16.00 a 20.30-22.30 **Teatrální stezka (Na Betlém! / Regina Břeclav, Jézuskonte marjapano / NU JO Plzeň, Zamordování hraběte Schwarzbrechta / Škytafky Aš, Pražáci na vinařských steskách / Hochy Hýsly)** - venku (začátek před JD)

22.00 **Barbarella Reloaded** / Buchty a loutky - park A. Jiráska (doprovodný program)

23.00 **Diskusní klub** - Vlna, Fe-erie o Kladně, Prázdniny snů - HOST Tomáš Wolkmer a Jakub Hulák - škola

PaLioky.org
...Váš program v Chapiteau

Zpravodaj 81. Jiráskova Hronova 2011

Vydává organizační štáb.

Redakce:

Zuzana Vojtíšková (šéfredaktorka),

Jana Soprová, Lenka Novotná,

Jan Švácha, David Slížek,

Ivo Mičkal (fotograf), Michal Drtina (sazba)

Karikatury: David Daenemark

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.cz>

E-mail redakce: zpravodaj.jh@centrum.cz

Tisk: KIS Hronov **Cena:** 10,- Kč

Sponzor tisku: Konica Minolta

Redakční uzávěrka: 6. srpna 2011 v 03:20h

Vychází: 6. srpna 2010 v 11:00h

Neprošlo jazykovou úpravou!

program

dnes

sobota 6. srpna 2011

9.00-13.00 semináře

10.30 vernisáž výstavy **Nositelé Zlatého odznaku J. K. Tyla za rok 2010** – předsálí JD

14.00-15.30 **Amatérská scéna** – setkání se čtenáři – JHŠ

15.30-16.15 **slavnostní zahájení JH** (Geisslers Hofcomodianten Kuks – Křesťanské hodiny + Long Vehicle Cirkus) – náměstí ČSA

16.00 **Koletova hornická hudba** / Rtnyně v Podkrkonoší – park A. Jiráska

16.30 a 19.30 **Chvála bláznovstva** **alebo Elling a Kjell Bjarne** / Divadlo Hladanie Tlmače, Slovensko (host JH) – JD

16.30 a 19.30 **Brand party** / Děti veselé Olomouc – SJČ

18.00 **Zavětrem – folkrock** / Kolín – park A. Jiráska

18.30 a 21.00 **Vlna** / Tate iyumni Praha – Sok

20.00 **Sahar** (taneční vystoupení skupin orientálních tanců) – park A. Jiráska

22.00 **Improliga** – Improvizací zápas / Česká improvizací liga, o.s. – park A. Jiráska (doprovodný program)

23.00 **Diskusní klub** – Chvála bláznovstva, Brand party – HOST Milan Schejbal a Renata Vordová – škola

Legenda:

JD = Jiráskovo divadlo

SJČ = Sál Josefa Čapka,

Sok = sál sokolovny,

Ch = Chapiteau Freiwaldovo náměstí,

JHŠ = jídelna Hotelové školy

V případě nepříznivého počasí se program v parku nekoná!

WIKOU

generální partner
festivalu Jiráskův Hronov

Lék na tělo i na duši

Dnešní lék na tělo i na duši je jednoduchý a prostý – zůstaňte prostí! Zaměřte se na to, abyste rozhodně nevlastnili žádný majetek, statky, nedej bože peníze uložené doma v polštářích. Zůstaňte chudí, jak divadelní myš. Čím víc máš peněz, tím míň máš snů!

Můžeš si je trapně a jednoduše splnit a vůbec... Pokud nebudete mít ani floka, věřte, že na vás nikdo nebude chtít ušít boudu, ani vás nakonec nebude nikdo vůbec otravovat, možná vás ani nebude mít nikdo rád. Budete mít klid v duši a pohodu na těle.

A ještě na konec: Nezapomeňte, pokud se k vám náhodou nějaká ta koruna dostane (nebo euro), okamžitě vše rozdejte, utraťte, věnujte dětem, rodině, cizím lidem, kupujte si více výtisků od jednoho čísla Zpravodaje, nebuďte Lakomec.

Jasanka

Vaše ztráty - naše nálezy

Našli se sluchátka ve sprchách ZŠ Palackého, suší se v Infocentru.

Při prezenci seminaristů se kterási sleč-

na tak rozhnila, že ukazovala také pasové fotky, které ovšem nebylo nutné vytahovat. Dotyčná je tam pak k její směle zapomněla. Prosim, nezkoušejte si pro ně přijít v případě, že vám nepatří – v Infocentru jsou školení na to, aby vás podle fotek bezpečně odhalili.

red

VYKRADLI JSME Z »HUNÁSU«

Také letos vycházel v Hronově denně zpravodaj. Měl dobrou úroveň zpravodajskou i kritickou, což nás potěšilo tím víc, že se letos na jeho redakci v míře nebyvalé podíleli ochotničití pracovníci, členové poradních sborů. Upřímně jim za jejich práci na „Hunásu“ děkujeme. A proč na „Hunásu“? Inu, měli bychom říkat: za práci na časopisu U nás. Ale ono to jaksi jde moc špatně do pusy. V Hronově také každý říkal např. „Kup si Hunásu...“ – a ne „Kup si časopis U nás!“ – A to „h“ na začátku je vlastně taková historická relikvie z minulých ročníků, kdy grafická úprava obálky dost nešťastně spojila v čele čísla Hronov a U nás. Hlavičku už měl letos časopis novou, ale loňské „Hunás“ jsme říkali dál – patrně více vyhovuje našim mluvdlům, zvláště předchází-li náslovnému „u“ samohláská. Tak tedy z Hunásu, pečlivě kolportovaného hronovskými pionýry, jsme vám opsali pár drobníček.

Když jsme dnes soudružce Lichardové položili otázku, jak si konkrétně představuje spolupráci Osvětového ústavu s ÚDLT, odpověděla bez rozmýšlení: „Dnes som přišla Jirkovi Valentovi gombík. Som zvedavá, čo teraz on...“

Včera v sokolovni spadol luster na jeden tancující pár. Rozbil sa. (Luster!)

Neplánovalo se... že hronovský tiskařský šotek zařaduje a posune počet odehraných her na dosavadních Hronovech na 2263, tedy nejméně o sto let kupředu. Zatím se spokojíme s 263 uvedenými hrami.

O jednoho víc nebo míň... Při noční diskusi v pracovním kolektivu po představení Třetí sestry se soudružka Deylová tak zaposlouchala do diskusního příspěvku Emila Lehuty, že přestala vnímat, v jakém jazyku hovoří. A tak po jeho výroku, že... „matka troch sestier bola obyčajná radová žena“ – se diskretně otázala: „Ona měla také nějakého radu?“

Člen redakčního kolektivu Mirek Etzler hrál v Tvrdohlavě ženě Zlatohlava. Od sobotního rána jevil značnou pokleslost a odchází na představení, rozloučil se svými redakčními druhy slovy: „Kluci, až se večer vrátím, tak mluvte o počasí.“

Zdroj: Ochotnické divadlo,
1961, č. 10 (roč. VII)

